

Нічний незнайомець

Місяць відбився в оці коника-гойдалки, а потім і в оці мишки, коли Толлі дістав її з-під подушки, щоб роздивитися. Цокав годинник, і в тиші Толлі здалося, немовби підлогою пролопотіли невеличкі босі ніжки, згодом ніби захотіло, зашепотіло, а тоді почулося шарудіння, наче хтось перегортав сторінки великої-великої книжки.

Люсі Марія Бостон, «Діти з Грін-Нов»

Мієї ночі мрячив дощ — дрібненький, шепітний дощик. Ще й багато років потому Меггі досить було просто заплющити очі, й вона вже чула його — так, наче по шибці дудоніли малесенькі пальчики. Десь у темряві загавкав собака, і Меггі вже не могла заснути, хоч скільки перекидалася з боку на бік.

Під подушкою в неї лежала книжка, яку вона почала читати. Книжка притискалася палітуркою до вуха, ніби знов намагаючись заманити дівчинку до своїх задрукованих сторінок.

— О, це ж, певно, так зручно — лежати головою на чомусь твердому?! — сказав батько, коли вперше знайшов у неї під подушкою книжку. — А правда ж, уночі вона сама нашіптує тобі свою історію?

— Іноді, — відповіла тоді Меггі, — але так буває лише в дітей!

За це Мо вщипнув її за носа. Атож, Мо. Інакше Меггі й не називала батька.

А тієї ночі, коли стільки всього почалося й стільки всього назавжди змінилося, під подушкою в Меггі лежала одна з її улюблених книжок. І коли дощ таки не дав заснути, дівчинка сіла, протерла очі, проганяючи втому, дістала з-під подушки книжку й розгорнула. Сторінки загадково зашурхотіли. Меггі подумала, що кожна книжка, коли її розгортаєш, шепотить якимось по-своєму — залежно від того, знаєш ти, про що вона, чи ні. Але тепер потрібно було запалити світло. У шухлядці нічного столика Меггі тримала коробку сірників. Мо не дозволяв їй запалювати вночі свічки. Вогню він не любив. «Вогонь пожирає книжки», — часто казав він. Але ж їй було вже, зрештою, дванадцять років, і наглянути за кількома свічками вона могла. Читати при свічках Меггі подобалося. На підвіконні в неї завжди стояло три свічки у свічниках. Тож дівчинка саме піднесла запалений сірник до одного з чорних гнотиків, коли це за вікном почулися кроки. Меггі злякано дмухнула на сірник (о, як виразно вона пригадувала цю мить багато років по тому!), стала в ліжку навколішки, припала до мокрої від дощу шибки й виглянула надвір. Ось тоді й побачила його.

Через дощ темінь стояла якась бліда, і той незнайомиць видавався в ній просто тінню. Лише його обличчя немовби світилося. Мокрий чуб прилип йому до чола. На чоловіка лив дощ, та він цього ніби й не помічав. Стояв нерухомо,

обхопивши себе руками, неначе хотів хоч трохи зігрітися. Стояв і, задерши голову, дивився на їхній будинок.

«Треба розбудити Мо!» — подумала Меггі, проте не зрушила з місця. Серце калатало, і вона далі вдивлялася в ніч, мовби той незнайомиць заразив її своєю закляккістю. Раптом повернув голову, й Меггі здалося, ніби він зазирнув їй просто в очі. Вона зіскочила з ліжка так покvapно, що розгорнена книжка впала на підлогу. Дівчинка босоніж вибігла в темний коридор. У старому будинку було прохолодно, дарма що закінчувався травень.

У кімнаті Мо ще горіло світло. Він часто читав до пізньої ночі. Це від нього Меггі успадкувала пристрась до книжок. Коли іноді вона прокидалася з поганого сну й утікала спати до нього, то ніщо не присипляло її краще, ніж його спокійне дихання й шелестіння сторінок. Ніщо не проганяє страшних снів швидше, ніж шурхіт задрукованого літерами паперу.

Одначе постать за вікном — то не сон.

Книжка, яку Мо читав цієї ночі, була оправлена у блідо-блакитну лляну палітурку. Згодом Меггі часто згадувала й про це. Ох, скільки ж усіляких дрібниць затримується в пам'яті!

— Мо, надворі хтось стоїть!

Батько підвів голову й подивився на неї непритомним поглядом — як завжди, коли вона перебивала йому читання. І щоразу минало кілька секунд, перш ніж він повертався з якогось іншого світу — з лабіринту літер і слів — на землю.

— Хтось стоїть? А ти не помиляєшся?

— Ні. Стоїть і дивиться на наші вікна.

Мо відклав книжку.

— Що ти читала перед сном? «Доктора Джекіла і містера Гайда»?

Меггі наморщила чоло:

— Прощу тебе, Мо! Ходімо зі мною!

Батько не повірив, однак рушив за нею. Меггі тягла його так нетерпляче, що в коридорі він нашттовхнувся босою ногою на стос книжок. А на що ж іще?! Удома в них повсюди були стоси книжок. Книжки стояли не лише на полицях, як у решти людей, а й горами лежали під столами, на стільцях, у всіх кутках. Книжки були на кухні й у вбиральні, на телевізорі й у шафі з одягом; невисокі стосики й високі стоси, книжки грубі й тоненькі, старі й нові... Вони зустрічали Меггі спокусливо розгорненими сторінками за сніданком, проганяли нудьгу в похмурі дні... І часом просто потрапляли під ноги.

— Просто стовбичить і стовбичить! — шепотіла Меггі, тягнучи Мо до своєї кімнати.

— А обличчя в нього волохате? Тоді це, мабуть, перевертень.

— Та годі тобі! — Меггі невдоволено зиркнула на батька, хоч його жарти й проганяли страх. Їй уже й самій майже не вірилося в те, що під дощем там хтось стоїть... поки знову не стала навколішки біля вікна. — Оно! Бачиш? — прошепотіла.

Мо виглянув з вікна, по якому безперервно стікали дощові краплі, але нічого не відповів.

— Хіба ти не божився, що злодії до нас ніколи не придуть, бо тут немає чого красти? — прошепотіла Меггі.

— Це не злодій, — відказав Мо, і його обличчя, коли він відійшов од вікна, було дуже стурбоване.

Серце в Меггі закалатало дужче.

— Лягай спати, Меггі, — сказав батько. — Це гість до мене.

Меггі не встигла поцікавитися, що ж то, ради всього святого, за такий гість, який з'являється серед ночі, — не встигла, бо Мо поквапився з кімнати. Вона стривожено подалася

слідом. Уже в коридорі почула, як батько скинув ланцюжок, а коли вискочила в передпокій, Мо стояв у відчинених дверях.

Ніч прохопилася до будинку темна й волога, а дощ зашумів загрозливо гучно.

— Вогнерукий! — гукнув у темряву Мо. — Це ти?

Вогнерукий? Що це за ім'я? Меггі не пригадувала, щоб коли-небудь чула його, а проте воно все ж таки щось нагадувало — щось далеке-далеке, таке, що ніяк не хотіло прибрати чітких обрисів.

Надворі — ані шелесь. Тільки дощ нашіптував щось, ніби вночі раптом прорізався голос. Та потім почулися кроки і з темряви виринув чоловік. Мокрі від дощу поли довгого пальта липли йому до колін, і коли незнайомиць вийшов на світло, що лилося з відчинених дверей, Меггі на мить здалося, ніби з-за плеча в нього виткнулася невеличка хутряна голівка; принюючись, вона вистромила з його наплічника й відразу сховалася назад.

Вогнерукий утер рукавом мокре обличчя й, подаючи Мо руку, промовив:

— Як ся маєш, Чарівновустий? Давненько ж ми з тобою не бачилися!

Мо, повагавшись, поручкався з ним.

— Дуже давно, — відповів він, дивлячись, одначе, кудись повз гостя, ніби очікував, що за тим із темряви з'явиться ще хтось. — Заходь, а то ще, чого доброго, дуба вріжеш. Меггі каже, ти вже давно тут стовбичиш.

— Меггі? Ах так, звісно.

Вогнерукий дозволив Мо втягти себе до будинку. Незнайомиць так пильно приглядався до Меггі, що збентежена дівчинка не знала, куди очі подіти. Зрештою і сама подивилася йому просто в обличчя.

— А вона виросла.

— Хіба ти її пам'ятаєш?

— Звичайно.

Меггі впало в око, що Мо, замикаючи двері, крутнув ключем у замку двічі.

— Скільки ж це вже їй? — Вогнерукий усміхнувся до дівчинки.

Дивна то була усмішка. Меггі не могла збагнути, чого в ній більше — іронії, поблажливості чи просто збентеження. Отож вона й не всміхнулася у відповідь.

— Дванадцять, — сказав Мо.

— Дванадцять?! Лелечко!

Вогнерукий відгорнув із чола геть мокрий чуб. Волосся майже сягало йому плечей. Меггі спитала себе, якого ж воно кольору, коли сухе? Щетина навколо тоненьких губів була руда, як хутро в бездомної кицьки, що їй Меггі іноді ставила за порогом блюдце з молоком. На щоках чоловіка щетина була ріденька, мов перший пушок на підборідді в юнака. Отож рубців вона не приховувала — трьох довгих блідих шрамів, через які обличчя Вогнерукого мало такий вигляд, немовби колись розбилося й тоді його зліпили наново.

— Дванадцять років! — знову проказав він. — Та вже ж... Тоді їй було... Три роки, чи не так?

Мо кивнув.

— Ходімо, я дам тобі що-небудь перевдягтися, — і потяг гостя за собою — нетерпляче, ніби йому раптом припекло схвати того від доньки. — А ти, Меггі, — кинув через плече, — лягай спати, — і, не промовивши більше жодного слова, причинив за собою двері майстерні.

Меггі стояла й потирала одну об одну холодні ноги. «Лягай спати!» Іноді, коли вона вкотре засиджувалася допізна, Мо

кидав її на ліжко, мов торбу з горіхами. Іноді після вечері він ганявся за нею по всьому будинку, поки вона, захекавшись од сміху, втікала до себе в кімнату. А іноді так утомлювався, що випростувався на канапі, й тоді дівчинка, перш ніж іти спати, запарювала йому каву. Але ніколи, жодного разу Мо не спроваджував її в ліжко так, як оце щойно.

В її серці прокльовувалося настирливе, мов страх, передчуття, нібито разом із цим незнайомцем, що мав таке дивне й водночас знайоме ім'я, в їхнє життя прокралася якась небезпека:

І раптом Меггі пошкодувала, — так глибоко, аж сама злякалася, — що пішла по Мо: ліпше хай би цей Вогнерукий лишився стояти надворі, поки його змив би дощ.

Цієї миті двері майстерні відчинились, і дівчинка здригнулася.

— Ти й досі тут? — здивувався Мо. — Іди спати, Меггі. Ну ж бо!

На батьковому переніссі дівчинка помітила оту невеличку зморщечку, яка залягала там лише тоді, коли його щось дуже тривожило; і дивився він кудись крізь Меггі, наче думками був десь далеко-далеко. Лихе передчуття в її серці наростало, розправляючи чорні крила.

— Прожени його, Мо! — сказала вона, коли батько повів її, підштовхуючи перед собою, до кімнати. — Прошу тебе! Прожени його! Він мені не подобається.

Мо спинився на порозі.

— Завтра вранці, коли ти прокинешся, його тут уже не буде. Слово честі!

— Слово честі? А пальців не схрещуєш? — Меггі дивилася йому просто в очі. Вона завжди бачила, коли батько казав неправду, хоч би як він це приховував.